

Wiadomość Tygodnia

PAPIEŻ O RELACJACH BISKUPI - ZAKONY

Życie konsekrowane jest darem dla Kościoła, w nim się rodzi i rozwija, całe też jest na Kościół ukierunkowane. To podstawowa zasada, o której ani biskupi, ani osoby konsekrowane nie mogą zapominać – powiedział Papież na spotkaniu z uczestnikami międzynarodowego kongresu wikariuszy biskupich i delegatów ds. życia konsekrowanego. Franciszek zaapelował do wszystkich biskupów, aby z radością i otwartym sercem przyjmowali życie konsekrowane, wspierali rozwój różnych charyzmatów, starych i nowych, okazali bliskość osobom konsekrowanym i uświadamiali wiernym ich znaczenie.

Zakonnikom natomiast Ojciec Święty przypomniał, że przysługującej im autonomii i egzempcji nie wolno mylić z izolacją czy niezależnością. Dziś, bardziej niż dotychczas, powinni oni być obecni w kontekście Kościoła partykularnego. Nie odpowiadałby on w pełni Chrystusowej wizji Kościoła, gdyby brakowało w nim życia konsekrowanego. Wraz z laikatem i duchowieństwem należy ono bowiem do podstawowej struktury Kościoła.

„Z tego też względu w świetle Soboru Watykańskiego II mówimy dziś o współistotności darów hierarchicznych i charyzmatycznych (por. *Lumen gentium*, 4), które wypływają z tego samego Ducha Bożego, umacniają życie Kościoła i jego misyjność. Wszystkie te dary mają mieć udział w budowaniu Kościoła, pozostając w zgodnej i komplementarnej relacji między sobą. Biskupi mają uszanować, bez manipulowania, «wielowymiarowość, która stanowi o Kościele i poprzez którą on się wyraża». Osoby konsekrowane natomiast mają pamiętać, że nie są «zamkniętym dziedzictwem», lecz «integralnym elementem Kościoła, dążącym do centrum, którym jest Chrystus» (bp J. M. Bergoglio, wystąpienie na Synodzie Biskupów o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i świecie, XVI Kongregacja generalna, 13.10.1994)» – powiedział Franciszek.

Papież podjął też kwestię nowych zgromadzeń. Wspomniał o potrzebie rozeznania, które powinno poprzedzić ich uznanie na terenie danej diecezji, oraz obowiązkowej uprzedniej konsultacji ze Stolicą Apostolską. Franciszek zauważył, że biskupi muszą mieć tu na względzie cały Kościół powszechny, bo zgromadzenia zazwyczaj się rozwijają, a ich działalność wykracza z czasem poza granice jednej diecezji.

Mówiąc z kolei o wzajemnych relacjach między zgromadzeniami zakonnymi i biskupami, Papież podkreślił konieczność docenienia wymiaru wzajemności w tych relacjach.

„Nie ma wzajemnych relacji tam, gdzie jedni rozkazują, a inni okazują uległość z lęku czy wygody. Wzajemne relacje są natomiast tam, gdzie pielęgnuje się dialog, słucha się z szacunkiem, gdzie jest wzajemne otwarcie, spotkanie i poznanie, wspólne poszukiwanie prawdy, pragnienie braterskiej współpracy dla dobra Kościoła, który jest «domem jedności». Za to wszystko

odpowiedzialni są zarówno pasterze Kościoła, jak i osoby konsekrowane. W tym sensie wszyscy mamy być pontifexami, budowniczymi mostów. Nasze czasy wymagają jedności w poszanowaniu różnorodności. Nie bójmy się różnorodności, bo pochodzi ona od Ducha” – powiedział Papież.

Na zakończenie Franciszek poprosił wszystkich biskupów, aby szczególną troską otaczali żeńskie zgromadzenia kontemplacyjne. Są one rozmodlonym sercem Kościoła, owocnym również pod względem apostołskim.

„Kościół, również partykularny, potrzebuje tych latarni morskich, które wskazują drogę do portu, tych pochodni, które towarzyszą ludziom w drodze podczas ciemnej nocy, tych strażników poranka, zwiastujących wschód słońca. Towarzyscie im z braterską miłością, traktując je zawsze jako kobiety dojrzałe, respektując ich uprawnienia, bez nieodpowiednich ingerencji” – powiedział Ojciec Święty.

Za: [Radio watykańskie](#)

RELACJA KS. TOMASZA RUSIECKIEGO

Międzynarodowy Kongres Wikariuszy Biskupich i Delegatów ds. Życia Konsekrowanego, zorganizowany przez Kongregację ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, odbył się w Rzymie w dniach 28-30 października 2016 r.

Zadanie, jakie postawił sobie Kongres, zawiera się w temacie: „Funkcja i rola wikariusza biskupiego wobec życia konsekrowanego”. Przewodniczył mu Prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, kard. João Braz de Aviz.

Kongres rozpoczął się w piątek, 28 października br., w godzinach przedpołudniowych w Auditorium Augustinianum, by o godz.

12.00 jego uczestnicy mogli wziąć udział w audiencji u Ojca Świętego Franciszka. W słowie skierowanym do uczestników Papież zwrócił uwagę na wartość życia konsekrowanego w Kościele oraz na troskę o jego tożsamość w różnorodności jego form i charyzmatów, o jego rozwój, wierność charyzmatowi i misji w Kościele powszechnym i partykularnym. Zaznaczył, że „życie konsekrowane jest darem dla Kościoła, rodzi się i wzrasta w Kościele oraz jest całkowicie ukierunkowane na Kościół”. Pamięć o tym jest punktem wyjścia do właściwego rozumienia życia konsekrowanego w Kościele przez same osoby konsekrowane jak i przez biskupów, kapłanów i świeckich.

Dalsza część Kongresu odbywała się w Papieskim Uniwersytecie Antonianum w Rzymie. W obradach kongresowych podjęto refleksję nad dokumentem *Mutuae relationes*, opublikowanym w 1978 r. przez ówczesną Kongregację Zakonów i Instytutów Świeckich oraz Kongregację Biskupów oraz nad nowym jego wydaniem przygotowywanym przez Kongregację Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego wraz z Kongregacją Biskupów. Wzajemne relacje w Kościele lokalnym i powszechnym między życiem konsekrowanym a innymi powołaniami winna cechować wzajemna odpowiedzialność i troska o wierność charyzmatowi poszczególnych dróg życia. Potrzebna

jest zatem pogłębiona teologiczna wiedza i świadomość charyzmatu życia konsekrowanego w różnorodności jego form jak i eklesjalnego wymiaru życia konsekrowanego.

Konstytucja Apostolska Ojca Świętego Franciszka *Vultum Dei quaerere*, poświęcona żeńskiemu życiu kontemplacyjnemu, była przedmiotem refleksji i dyskusji w sobotnio-niedzielnym (29-30 października) obradach Kongresu. Zwrócono uwagę na bardzo ważną rolę życia kontemplacyjnego mniszek w Kościele, które jest dla niego darem szczególnym. Dar ten winien być pielęgnowany z wielką troską. Bardzo cenne dla uczestników były świadectwa dwóch mniszek o istocie, charyzmacie i codzienności ich życia kontemplacyjnego.

Ważnym zadaniem biskupa i wikariusza biskupiego ds. życia konsekrowanego jest jego promocja i troska o życie konsekrowane, ponieważ reprezentuje ono w Kościele życie Jezusa dziewiczego, ubogiego i posłusznego oraz kontynuuje dynamikę Kościoła, jaką miał on od początku.

W Kongresie wzięło udział blisko 300 uczestników, w tym 5 wikariuszy biskupich z Polski. Ks. Tomasz Rusiecki

Za: www.diecezja.kielce.pl

Wiadomości Krajowe

700-LECIE OBECNOŚCI KLARYSEK W KRAKOWIE

Dokładnie 700 lat temu, w dokumencie datowanym na 31 października 1316 roku pojawiła się pierwsza wzmianka o obecności sióstr klarysek (OSC – Ordo Sanctae Clarae) w Krakowie.

Siostry św. Klary przybyły do Krakowa najprawdopodobniej już około 1309 roku. Osiedliły się przy kościele św. Andrzeja. Informacja ta pochodzi z pisma donacyjnego ojca klaryski Maruszy, Gerazjusza, z roku 1318. W roku 1320 klaryski otrzymały od króla Władysława Łokietka dokument własności kościoła i przylegającej do niego sporej parceli. Od tego czasu, niezmiennie do dziś, Zakon Świętej Klary w Krakowie ma swój klasztor przy ul. Grodzkiej.

Początki klarysek sięgają roku 1212, kiedy to młoda dziewczyna pochodząca z rycerskiego rodu, Klara, postanowiła żyć Ewangelią na wzór św. Franciszka z Asyżu.

W Polsce klaryski są obecne od roku 1245. Wtedy to bł. Salomea, córka księcia krakowskiego, Leszka Białego, jako pierwsza

Polka przyjęła habit zakonu i stała się założycielką nowej wspólnoty. Najpierw siostry osiedliły się w Zawichoście, następnie w Skale koło Krakowa, a w roku 1316 książę Władysław Łokietek ofiarował w Krakowie klasztor przy kościele św. Andrzeja Apostoła. Przyszły król utrzymywał także bliskie kontakty z franciszkanami osiadłymi w Krakowie już od roku 1237.

Inne wspólnoty klarysek powstały w Starym Sączu (1280 rok z inicjatywy św. Kingi) i w Gnieźnie (1283 rok z inicjatywy bł. Jolenty). W XVII w. powstały klasztory klarysek w Śremie, Kaliszu, Chęcinach i Zamościu. XVIII-wieczną kasatę zakonów kontemplacyjnych przetrwały klasztory w Krakowie i Starym Sączu.

Za: www.franciszkanie.pl

ZADUSZKOWE SPOTKANIE KONSEKROWANYCH

Z inicjatywy diecezjalnej referentki zakonów żeńskich S. Marty – Elżbietanki – i na zaproszenie ks. płka Zenona Surmy – proboszcza parafii garnizonowej i delegata KWPZM ordynariatu polowego – już po raz drugi zaproszeni zostali przedstawiciele zgromadzeń żeńskich oraz zakonów męskich z diecezji bydgoskiej na spotkanie w liturgiczne Wspomnienie Wiernych Zmarłych (2 listopada) do kościoła Królowej Pokoju (garnizonowego), by

polecać Miłosiernemu Bogu zmarłych życia konsekrowanego z diecezji. We Mszy św. i wspólnej modlitwie różańcowej brał udział delegat KWPZM diecezji bydgoskiej o. Władysław Budziak CSSp, diecezjalny referent ds. życia zakonnego ks. Wenancjusz Żmuda oraz Rektor WSD DB ks. dr Marcin Puziak. Po modlitwie gospodarz miejsca, który sam jest prezbiterem zakonnym – klaretyn – zaprosił obecnych na wzajemne rozmowy przy „agape”.

Zaproszeniem na przyszły rok i podziękowaniem za zorganizowanie spotkania zakończyło się to doroczne spotkanie. o.Wł.B.

JASNOGÓRSKIE SPOTKANIE SZKÓŁ KATOLICKICH

Doroczne spotkanie zgromadziło na Jasnej Górze dyrektorów, nauczycieli i wychowawców ze szkół katolickich z całej Polski. Myślą przewodnią tegorocznego Forum są słowa św. Jana Pawła II wypowiedziane w Poznaniu w 1997 r. – „Jako chrześcijanie jesteście wezwani do świadectwa o wierze i nadziei, aby ludzie nie byli bez nadziei ani Boga na tym świecie, ale uczyli się Chrystusa – naszej nadziei”. W Forum uczestniczyło ok. 600 osób.

W pierwszym dniu Forum miała miejsce Konferencja Dyrektorów Szkół Katolickich. Zebranych powitał ks. Zenon Latawiec, przewodniczący Rady Szkół Katolickich. Referat pt. „Co dalej po Świątobych Dniach Młodzieży 2016” wygłosił bp Grzegorz Rys, przewodniczący Zespołu ds. Nowej Ewangelizacji. Ważnym tematem było także przygotowanie do ogólnopolskiego konkursu poświęconego Jubileuszowi 300-lecia Koronacji Obrazu Matki Bożej Jasnogórskiej. (...)

Wieczornej Mszy św. w czwartek, 3 listopada w Kaplicy Matki Bożej przewodniczył bp Marek Mendyk, Asystent Rady Szkół Katolickich.

„Modlimy się za szkoły katolickie w Polsce, za wszystkich, którzy organizują, prowadzą te szkoły, odpowiadają za dzie-

łto wychowania młodego pokolenia. Modlimy się za młodzież, która zgromadzona w szkołach katolickich uczy się jak żyć, wierzyć i kochać Pana Boga” – mówił we wstępie do Mszy św. bp Mendyk.

W homilii bp Marek Mendyk nawiązywał do słów odczytanej wcześniej Ewangelii: „Przyznam się, że bardzo lubię ten przywoływany dzisiaj obraz Pasterza, który prowadzi swoje owce, nosi na ramionach najbliższą z nich. Takie obrazy wyrażają najpiękniej myśl dzisiejszej Ewangelii – miłość i troskę Boga o każdego człowieka”. (...)

W piątek, 4 listopada Mszy św. o godz. 9.30 w Kaplicy Matki Bożej przewodniczył abp Stanisław Gądecki, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski. Eucharystię koncelebrowali bp Andrzej Czaja z Opola, bp Marek Mendyk z Legnicy i ks. Zenon Latawiec SDB, przewodniczący Rady Szkół Katolickich.

„Niech ten czas spotkań, wykładów, prelekcji, a nade wszystko wspólnej modlitwy, dla każdego z was będzie bardzo owocny, niech będzie doświadczeniem Boga żyjącego i pełnego miłości, tym doświadczeniem, którego uczymy się przy naszej Matce i Królowej” – życzył, witając zgromadzonych, o. Wojciech Dec paulin.

W związku z Jubileuszem 1050-lecia Chrztu Polski abp Stanisław Gądecki mówił w homilii o znaczeniu i wpływie, jaki Chrzest Mieszka I wywarł na kulturę i cywilizację naszego Narodu.

W programie piątkowych obrad znalazły się m.in. wykłady: „Nie będziesz miał bogów cudzych obok Mnie” – abp Stanisław Gądecki; Wychowanie do szacunku do drugiego człowieka – ks. prof. dr hab. Piotr Mazurkiewicz; Jubileuszowy Akt przyjęcia Chrystusa za Króla i Pana nadzieja i zadania – bp Andrzej Czaja, biskup opolski. Po południu w programie zaplanowano wystąpienia: Drogi i bezdroża sekularyzacji – głos Benedykta XVI – ks. prof. dr hab. Waldemar Chrostowski; Wiara jako dar i zobowiązanie – perspektywa biblijna – ks. prof. dr hab. Waldemar Chrostowski; Wzorce wiary i nadziei w literaturze – Antoni Buchała, nauczyciel języka polskiego w LO KSW Libiążu. Dzień zakończy Apel Jasnogórski, w czasie którego rozważania poprowadzi ks. Henryk Wolff, dyrektor szkół Diecezji Opolskiej. o. Stanisław Tomoń Za: www.jasnagóra.com

KAPITUŁA PROWINCJALNA U SALETYNÓW

W poniedziałek 7 listopada w sanktuarium Matki Bożej Saletyńskiej w Dębowcu rozpoczęła się Nadzwyczajna Kapituła Prowincjalna. Jej obradom przewodniczył asystent generalny ks. Henryk Przeździecki MS jako delegat przełożonego generalnego zgromadzenia.

Zakończenie obrad Kapituły zaplanowane jest na sobotę 12 listopada. W obradach bierze udział 32 delegatów. W ich gronie jest 5 członków obecnego Zarządu Prowincjalnego i 25 delegatów wybranych przez członków prowincji. Oprócz nich w Kapitułę uczestniczą dwaj członkowie okręgu szwajcarskiego: przełożony, będący delegatem z urzędu i drugi przedstawiciel, wybrany przez członków okręgu. Większość delegatów to doświadczeni kapitulanci. Najstarszy uczestnik Kapituły ma 69 lat, zaś najmłodszy 37 lat.

Nadzwyczajna Kapituła Prowincjalna jest poświęcona jednemu tematowi, mianowicie prezentacji tekstu nowych Statutów Prowincjalnych, dyskusji nad nimi i ich zatwierdzeniu. Konieczność uaktualnienia Statutów powstała po połączeniu polskiej i szwajcarskiej prowincji zgromadzenia. Ustanowiona w tym celu komisja prawna przejrzała wszystkie przepisy statutowe i zaproponowała nowy tekst na Kapitułę Wyborczą i do Spraw w lutym 2015 r. Podczas Kapituły podjęto decyzję, by przedstawiony tekst zatwierdzić na okres przejściowy, kontynuować prace nad Statutami w różnych gremiach prowincji i w celu ich zatwierdzenia zwołać Nadzwyczajną Kapitułę Prowincjalną na listopad 2016 r.

Według Norm Konstytucyjnych Zgromadzenia Księży Misjonarzy Saletynów Kapituła Prowincjalna wyraża udział wszystkich członków prowincji w jej zarządzaniu i życiu. Główne zadania Kapituły to m.in.: wybór Prowincjała i jego Asystentów; sporządzanie oraz zatwierdzanie regulaminów i statutów prowincjalnych; okresowe zbadanie sytuacji prowincji i ustalenie wytycznych dla Prowincjała i jego Rady; czuwanie nad ciągłością wypełniania programów

dotyczących apostołstwa, duszpasterstwa powołań i formacji; analiza zagadnień przedstawionych jej przez Prowincjała lub wynikających ze sprawozdań i z postulatów nadsyłanych przez

zakonników; zalecenie podjęcia nowych dzieł lub zaniechanie już istniejących. Gz
Za: www.saletyni.pl

ROZPOCZĘCIE PEREGRYNACJI W KRAKOWSKICH KLASZTORACH

Od dnia 16 października 2013 roku po wszystkich męskich wspólnotach zakonnych w Polsce peregrynuje Kopia Cudownego Obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej.

Poprzednia peregrynacja miała miejsce pięć dekad temu. Wówczas okazją było Millenium Chrztu Polski. Od trzech lat – z inicjatywy Konsulty Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich i za zgodą Episkopatu – Obraz Matki Bożej Jasnogórskiej znów nawiedza męskie klasztory.

W archidiecezji krakowskiej peregrynacja ta rozpoczęła się we wtorek 25 października br. Pierwszą wspólnotą zakonną, która jednocześnie zainaugurowała na-

wiedzenie w Krakowie była cysterska wspólnota z Mogiły. To właśnie w mogiłskim Sanktuarium Krzyża Świętego Msza św. rozpoczynającej peregrynację przewodniczył bp Damian Muskus.

Eucharystię współkoncelebrowało blisko 120 kapłanów – w tym kilku pijarów, m.in. Prowincjał o. Józef Matras, o. Mieczysław Rolka i ojcowie z naszego Seminarium.

Maryja przyjeżdża do Krakowa z Częstochowy – mówił na zakończenie Eucharystii o. dr Wiesław Dawidowski OSA, zastępca przewodniczącego KWPZM – przyjeżdża do naszych wspólnot z miejsca, gdzie bije serce naszego polskiego Kościoła. Przyjeżdża do naszych wspólnot po to, by zobaczyć, jak biją nasze serca. Jak biją serca naszych wspólnot. Ona przyjeżdża, by sprawdzić nasz puls. Przez kolejne dni Obraz Matki Bożej Częstochowskiej będzie odwiedzał kolejne męskie wspólnoty zakonne Krakowa i archidiecezji. Jeszcze w tym tygodniu Matka Boża w Kopii Cudownego Obrazu nawiedzi także nasze pijarskie wspólnoty. W seminarium powitamy Ją już w najbliższą sobotę.
Za: www.pijarzy.pl

SYMPOZJUM I NAGRODY „PRO REDEMPTIONE”

W minioną sobotę, 5 listopada 2016 r., w auli klasztoru redemptorystów na krakowskim Podgórzu miało miejsce sympozjum naukowe zatytułowane „Matka Boża Nieustającej Pomocy – Ikona Miłosierdzia”. Organizatorami tego wydarzenia było Wyższe Seminarium Duchowne Redemptorystów w Tuchowie, a także Katedra Historii XIX i XX w. na Wydziale Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJP II w Krakowie oraz Wydawnictwo Homo Dei. Inspiracją tego naukowego colloquium był kończący się właśnie w całym Kościele Nadzwyczajny Jubileuszowy Rok Miłosierdzia oraz obchodzony przez redemptorystów, pracujących w 77 krajach świata, jubileusz 150. rocznicy przywrócenia do publicznego kultu jednej z najbardziej znanych i rozpowszechnionych w świecie chrześcijańskich ikon maryjnych: Matki Bożej Nieustającej Pomocy.

Całość obrad otworzył w słowie wstępnym ks. prof. dr hab. Jacek Urban. Następnie zebrani wysłuchali pasjonującej prelekcji dr. hab. Marka Kity, zatytułowanej „Ikona jako język Ewangelii Miłosierdzia”. O. dr Marek Kotyński CSsR w niezwykle barwny i nowatorski sposób zaprezentował wykład i multimedialną projekcję na temat „Bóg Miłosierdzia w ikonie MBNP”. Przedpołudniową sesję sympozjalną zakończył zaś referat o. dr. Macieja Sadowskiego CSsR, który podjął temat „Mistagogiczny wymiar uroczystości koronacyjnych ikony MBNP w kościołach polskich redemptorystów”. Duchowym i liturgicznym apogeum konferencji była uroczysta Msza św. przed podgórskim wizerunkiem Matki Bożej, odprawiona w południe pod przewodnictwem o. Dariusza Paszyńskiego CSsR, Wikariusza Prowincjała Prowincji Warszawskiej Redemptorystów, który wygłosił też homilię.

Popołudniową sesję obrad sympozjalnych otworzyła s. dr Bożena Leszczyńska OCV, która w poruszający sposób zaprezentowała wykład „Dzieje kultu ikony MBNP w Uniwersyteckim Szpitalu Dziecięcym w Krakowie”, zwieńczony jej osobistym świadectwem i doświadczeniem posługi w tym wyjątkowym miejscu

kultu Matki Nieustającej Pomocy, pośród najmłodszych i doświadczonych tajemnicą cierpienia Jej wiernych czcicieli.

W programie sobotniego sympozjum znalazła się także prezentacja książki pamiątkowej dedykowanej śp. o. dr. hab. Gerardowi Siwkowi CSsR, czego dokonał jej naukowy redaktor o. dr hab. Mirosław Pawliszyn CSsR, wykładowca filozofii w WSD Redemptorystów w Tuchowie oraz UWM w Olsztynie.

Nagrody „Pro Redemptione” 2016

Zwienieniem zaś – w powszechnej opinii udanych i bogatych w treści – obrad było uroczyste wręczenie nagród „Pro Redemptione” dla o. prof. dr. hab. Jacka Salija OP, ks. prof. dr. hab. Krzysztofa Pawliny, o. dr. Jerzego Szyrana OFMConv. i ks. Macieja Kucharzyka MS, dokonane przez o. Dariusza Paszyńskiego CSsR i o. dr. Piotra Koźlaka CSsR, Dyrektora Wydawnictwa Homo Dei (nagrada jest przyznawana przez to właśnie wydawnictwo).

W całodniowych obradach uczestniczyło ponad 100 osób duchownych i świeckich. o. dr Maciej Sadowski CSsR, rektor WSD Redemptorystów w Tuchowie Więcej na: www.redemptor.pl

WE WROCŁAWIU SPOTKANIE PROWINCJAŁÓW BRACI MNIEJSZYCH

W dniach 3-5 listopada, w klasztorze Braci Mniejszych we Wrocławiu, odbyło się posiedzenie Rady Stałej Prowincjałów Europy. W spotkaniu wzięli udział prezesi konferencji językowych Zakonu, reprezentujący wszystkie prowincje znajdujące się na terenie Europy. Podczas obrad pochyłono się nad nauczaniem Papieża Franciszka, podjęto także ostatnie wytyczne ministra generalnego Zakonu, o. Michaela Perrego.

Uczestnicy spotkania poczynili kolejne kroki przygotowujące, zaplanowane na

przyszły rok, spotkanie wszystkich prowincjałów Europy, które ma odbyć się jesienią w Hiszpanii. Poruszano także temat związany z organizacją spotkań dla młodzieży w duchu św. Franciszka (tzw. EuroFraMe) – kolejne przewidziane jest sierpniu 2017 r., w Asyżu.

Szczególną troską zgromadzenie objęło wydarzenia, które dokonują się ostatnimi

czasami na naszym kontynencie: pochyłono się nad problemami braci z Ukrainy (w kontekście konfliktu zbrojnego w tym kraju); sytuacją wspólnot dotkniętych trzęsieniem ziemi we Włoszech; a także kwestiami związanymi z emigracją, które są wyzwaniem naszych czasów dla Europejczyków.

Podczas wizyty bracia mieli okazję odwiedzić polskie sanktuaria (Wambierzyce, Górę św. Anny oraz krakowskie sanktuarium Miłosierdzia Bożego i centrum Jana Pawła II). Miało to szczególne znaczenie zwłaszcza dla tych, którzy gościli w Polsce po raz pierwszy.

Za: www.franciszkanie.com

SPOTKANIE OSÓB KONSEKROWANYCH W ELBLĄGU

W sobotę 29 października 2016 roku w Sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Elblągu, prowadzonym przez redemptorystów, odbyło się kolejne spotkanie osób życia konsekrowanego diecezji elbląskiej. Przedstawiciele różnych form życia konsekrowanego przybyli na wspólną modlitwę i spotkanie.

Eucharystii przewodniczył ks. bp Jacek Jezierski, Biskup Elbląski, który w czasie kazania nawiązał do szczególnej roli, jaką odgrywają osoby konsekrowane w życiu Kościoła, a także diecezji. Zauważył, że osoby życia zakonnego rozumieją potrzebę Synodu Diecezji Elbląskiej, który w ostatnim czasie rozpoczął się w diecezji, gdyż wynika to z form, jakie odnajduje się w prawodawstwie

zakonnym, które nakłada obowiązek systematycznych kapituł prowincjalnych czy generalnych.

Przed Mszą świętą osoby życia konsekrowanego uczestniczyły w modlitwie przedpołudniowej, adoracji Najświętszego Sakramentu, konferencji. Była również możliwość skorzystania z sakramentu pokuty i pojednania. Po zakończonej Eucharystii konsekrowani pozostali w Sanktuarium na modlitwie różańcowej.

Wspólnej refleksji osób konsekrowanych przyświecały słowa zaczerpnięte z Programu formacji stałej życia konsekrowanego w Polsce w roku duszpasterskim 2016/2017: „Nakaz Chrystusa ‘idźcie i głoscie’ obowiązuje wszystkich w Kościele. Osoba konsekrowana winna zatem zgodnie z tym nakazem podjąć decyzję wyjścia, czyli zostawienia wszystkiego co może ją spowalniać w realizacji posłannictwa, jakie otrzymała. Jeśli nie głosi się Chrystusa, a wymaga to nawrócenia misyjnego, to znaczy, że się za Nim nie idzie. Czy wtedy życie nasze będzie interesującą propozycją Chrystusa dla ludzi naszego czasu? Natomiast czytelność tożsamości pociąga innych. ‘Idziemy z wami, bo widzimy, że z wami jest Bóg’ (Za 8)”.

W tym dniu odbyło się jednocześnie spotkanie przełożonych męskich wspólnot życia konsekrowanego w diecezji elbląskiej. Spotkanie prowadził o. Piotr Wiśniewski CSsR, Referent Diecezjalny ds. Zakonów Męskich i jednocześnie Delegat KWPZM w Polsce na teren diecezji elbląskiej. W trakcie tego spotkania, zgodnie ze Statutem KWPZM o. Grzegorz Piśko OFM Conv. został ustanowiony sekretarzem delegata KWPZM w diecezji elbląskiej. o. Piotr Wiśniewski CSsR, Wspólnota Redemptorystów w Elblągu

Za: www.redemptor.pl

W TORUNIU KONGRES O BOHATERACH RATUJĄCYCH ŻYDÓW

W murach Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu zorganizowano międzynarodowy kongres pt. „Przywracanie pamięci o zapomnianych bohaterach II wojny światowej. Pomoc Polaków w ratowaniu Żydów”.

Celem kongresu jest rozpowszechnianie rzetelnej wiedzy historycznej na temat wkładu Polaków w ratowanie Żydów i

walka ze stereotypami polskiego antysemityzmu.

Jak podkreślał o. Tadeusz Rydzyk CSsR, założyciel i dyrektor Radia Maryja, bardzo ważne jest, aby pamiętać o tych wszystkich, którzy oddali życie w obronie życia innych.

– Nie pamięta się w Polsce i nie mówi się o tych wszystkich bohaterach, którzy odda-

wali życie za drugiego. Byli tak odważni, rzeczywiście miłowali. Miłuj bliźniego, jak siebie samego – każdego człowieka. Szanować każdego człowieka, niezależnie od rasy, religii, statusu czy od posiadania – akcentował o. Tadeusz Rydzyk CSsR.

Dlatego w toruńskim sanktuarium pw. Najświętszej Maryi Panny Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II powstała

Kaplica pamięci Polaków ratujących Żydów.

– Musimy sobie uzmysłowić, jak ważne są takie inicjatywy, jak Kaplica pamięci. Pani premier odwiedziła ją podczas konsekracji i byliśmy bardzo wzruszeni oraz poruszeni tym, co tam zobaczyliśmy, ale też pewną atmosferą, która już tam jest – atmosferą ciągłości tożsamości obu narodów – zaznaczyła Beata Kempa, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

W imieniu prezydenta Andrzeja Dudy głos zabrał minister Wojciech Kolarski.

– Wierzę, że wszystkie działania podejmowane dla upamiętnienia heroicznego i tragicznego dziejów Polski w XX wieku i oddani czci bohaterom dobrze służą naszej ojczyźnie. Życzę państwu kształtowania prawdziwego obrazu przeszłości z pożytkiem dla naszej wspólnej również polsko-

żydowskiej przyszłości – mówił Wojciech Kolarski, minister w Kancelarii Prezydenta RP.

Kongres został zorganizowany w ramach projektu współfinansowanego przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Jak podkreślił wiceszef MSZ Jan Dziejczak takie inicjatywy to nie tylko dbałość o prawdę historyczną, ale również inwestycja w przyszłość.

– Tego typu debaty, działania przywracające prawdę o II wojnie światowej, prawdę o postawie Polaków w czasie II wojny światowej są – uwaga – także inwestycją w przyszłość. Nasze spotkanie jest inwestycją w przyszłość, dlatego, że w dzisiejszych czasach, w dobie w XXI w., w dobie mediów informacyjnych, w dobie społeczeństwa informacyjnego klasyczna dyplomacja jest w dużej mierze wspierana przez dyplomację publiczną – zwrócił uwagę Jan Dziejczak. Wydarzenie zakończyła uroczysta Msza św. w intencji pomordowanych Polaków za udzielanie pomocy Żydom oraz za wszystkie ofiary niemieckiej i rosyjskiej okupacji podczas II wojny światowej. Wierni modlili się w Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny Gwiazdy Nowej Ewangelizacji i św. Jana Pawła II.

Za: www.radiomaryja.pl

OŚWIADCZENIE PROWINCJAŁA DOMINIKANÓW

Dnia 2 listopada 2016 roku w Internecie pojawiła się zapowiedź ujawnienia przez ks. Adama Wyszyńskiego szeregu skandali obyczajowych dotyczących braci dominikanów z klasztorów w Łodzi i Krakowie oraz rzekomego niszczenia jego osoby przez zakonnych współbraci. W związku z tym, jako przełożony zakonu, którego ta sprawa dotyczy, chciałbym oświadczyć, że:

1. Ojciec Adam Wyszyński od ponad roku przebywa bezprawnie poza swoim klasztorem i ma obecnie status określany terminem fugitivus (uciekinię). Otrzymał on z związku z tym nakaz karny nakazujący powrót do klasztoru z zagrożeniem kary suspensy a divinis latae sententiae, czyli zakaz sprawowania czynności kapłańskich. Pomimo zaistniałej sytuacji jego los nie jest nam obojętny i nadal jesteśmy jego współbraćmi.

2. Jako przełożony braci dominikanów w Polsce próbowałem wyjaśnić sytuację ojca Adama, zachęcałem go do powrotu

do zakonu, proponowałem wybór klasztoru, w którym chciałby pracować oraz obiecywałem mu po powrocie potrzebną pomoc medyczną, psychologiczną czy duchową. Dotychczasowe próby nakłonienia go do powrotu do życia zakonnego zakończyły się niepowodzeniem.

3. Ojciec Adam nigdy nie ujawnił wobec mnie ani mojego poprzednika żadnych nazwisk braci uwikłanych w rzekome skandale. Zapewniam przy tym, że poważnie traktuję każdą informację o niewierności któregośkolwiek z braci i jestem gotowy podjąć odpowiednie kroki. Jednocześnie informuję, że jako zakon będziemy bronili niesłusznie oskarżanych braci przed pomówieniami. Proszę o powstrzymanie się od pochopnych sądów i bezkrytycznego przyjmowania informacji o rzekomych nadużyciach.

Paweł Kozacki OP
Prowincjał Polskiej Prowincji Dominikanów
Za: www.dominikanie.pl

PIJARZY INWESTUJĄ W NOWOCZESNY BIUROWIEC

Polska Prowincja Zakonu Pijarów na posiadanych działkach w Krakowie buduje nowoczesny biurowiec klasy A pod wynajem. Jak podkreślają władze zgromadzenia, zyski uzyskane z inwestycji będą przeznaczane na działalność podstawową zakonu: edukację i prowadzenie szkół.

„Zastanawialiśmy się, co zrobić z posiadającym majątkiem w Krakowie, bo najłatwiej jest sprzedać, lecz zasadniej, ale i trudniej jest zainwestować i mieć z tego środki na naszą działalność podstawową” – tłumaczył w czwartek dziennikarzom o. Józef Tarnawski, ekonom prowincji Pijarów i

prezes spółki Astris, powołanej do realizacji przedsięwzięcia.

Zakonnicy założyli więc spółkę, która kosztem około 60 mln zł z kredytu bankowego buduje przy ul. Lublańskiej 9-piętrowy biurowiec klasy A o powierzchni użytkowej wynoszącej około 13 tys. m kw. Obiekt powstaje w jednym z biznesowych centrów miasta, obok istniejących już

biurowców zasiedlonych przez międzynarodowe korporacje. Ukończenie budowy planowane jest w kwietniu przyszłego roku.

„Z tego powodu prowincja, która w tym roku obchodzi jubileusz 400-lecia istnienia w Polsce, nie zaprzestaje swojej podstawowej działalności – edukacji i prowadzenia szkół” – wyjaśnił o. Tarnawski. „Biurowiec powstaje nie dlatego, że mamy ambicję posiadania biurowca, ale jest on nam potrzebny, żeby spokojniej i lepiej robić to, co robimy” – dodał.

Jak zapowiedział, prowincja Pijarów zamierza m.in. zbudować i prowadzić nową szkołę w Rzeszowie, na osiedlu, gdzie obecnie brak jakiegokolwiek placówki oświatowej.

Biurowiec Astris będzie miał dziewięć kondygnacji naziemnych i dwie podziemne. Powstanie w nim parking dla ok. 160 samochodów i ponad 70 miejsc rowerowych. Jego cechą charakterystyczną będzie zielony taras na dachu – miejsce relaksu dla pracowników. Zakonników przy realizacji i komercjalizacji obiektu

wspierają wyspecjalizowane międzynarodowe firmy.

Kraków jest największym rynkiem biurowym poza Warszawą. Większość budynków wynajmują światowe firmy z branży nowoczesnych usług dla biznesu (BPO/SSC/IT). Według prognoz stowarzy-

szenia ASPIRE, zrzeszającego największe firmy tego sektora w Krakowie, w ciągu tego roku branża zwiększy zatrudnienie o 10,5 tys. pracowników. W lutym tego roku zatrudnienie w tym sektorze przekroczyło 50 tys. osób.

Za: www.deon.pl

Prośba do Osób Konsekwanych

EUROPEJSKA INICJATYWA OBYWATELSKA „MAMA TATA I DZIECI” ZAPRASZAMY DO ZŁOŻENIA PODPISU!

Od dłuższego czasu obserwujemy na świecie działania zmierzające do zakwestionowania naturalnej tożsamości małżeństwa jako związku kobiety i mężczyzny. W wielu krajach już uchwalono ustawy w różnym stopniu deformujące prawdę o małżeństwie i nakazujące podobne lub wręcz takie samo traktowanie małżeństw i związków osób tej samej płci. Wiele z tego typu działań podejmowanych jest również przez instytucje UE.

Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej, Frans Timmermans oficjalnie stwierdził, że „Komisja powinna ... podjąć działania, aby wszystkie kraje członkowskie UE zaakceptowały bez zastrzeżeń małżeństwa homoseksualne...” (euobserver.com/justice/129367).

Chcąc zaświadczyć o naturze małżeństwa oraz zagwarantować poszanowanie suwerennych kompetencji państw członkowskich w zakresie prawa rodzinnego, europejskie organizacje obywatelskie postanowiły ponownie skorzystać z mechanizmu Europejskiej Inicjatywy Obywatelskiej (EIO), znanego już wielu osobom z inicjatywy „Jeden z Nas”.

W grudniu ubiegłego roku zarejestrowana została EIO **Mama Tata i Dzieci** (<http://www.mumdadandkids.eu/pl>). Jej przedmiotem jest przedstawienie Komisji Europejskiej projektu legislacyjnego, który na potrzeby całego prawa europejskiego, definiuje małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny oraz potwierdza suwerenne kompetencje państw członkowskich w zakresie prawa rodzinnego zakazując instytucjom unijnym ingerowania w tym zakresie.

Inicjatywa ta, poza swym wymiarem formalnym, ma również niezwykle istotny cel, jakim jest mobilizacja opinii publicznej oraz przypomnienie w przestrzeni publicznej prawdy o małżeństwie jako związku kobiety i mężczyzny. Pomoże to stawiać tamę działaniom wpływowych mniejszości, dążących do kwestionowania tej prawdy oraz przyczyni się do klarownego wytyczenia granic ingerencji UE w prawo państw członkowskich.

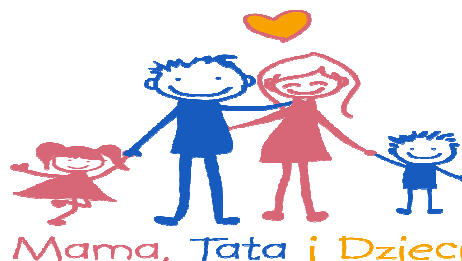
W tym celu konieczne jest zebranie przynajmniej miliona podpisów obywateli państw Unii Europejskiej w terminie do 10. grudnia 2016 r.

Podpisy zbierane są poprzez formularz elektroniczny dostępny na stronie internetowej: <https://signatures.mumdadandkids.eu/oct-web-public/signup.do> oraz poprzez formularz papierowy, który można pobrać pod adresem: www.mumdadandkids.eu/files/home/PAPER%20FORMS/PLplpa_perform_final.pdf

Dodatkowe informacje dla osób zbierających podpisy można znaleźć:

www.mumdadandkids.eu/pl/podpisz-wersje-papierowa

W celu organizacji i wspierania inicjatywy w Polsce zawiązał się Komitet Krajowy Inicjatywy w skład którego weszły: Centrum

Wspierania Inicjatyw dla Życia i Rodziny, Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris*, Fundacja Rzecznik Praw Rodziców oraz Związek Dużych Rodzin 3+. Koordynatorem Komitetu jest pan Jan Urmański tel. 501 089 822, email: jan.urmanski@mamatataidzieci.pl.

Drodzy Siostry i Bracia, którzy swoje życie ofiarowaliście Bogu!

Serdecznie proszę Was wszystkich: 1. O modlitwę w intencji ochrony rodzin poprzez tę Inicjatywę; 2. O ofiarowanie w tej intencji umartwienia lub postu. 3. O działanie poprzez osobiste złożenie podpisu i dzielenie się informacją oraz organizowanie zbiórek w środowisku, w którym posługujecie.

Osobiście jestem świadkiem, że w silnych Bogiem rodzinach rodzą się i dojrzewają różne powołania. Z pięciorga rodzeństwa siostra i ja założyliśmy rodziny i dziękujemy Bogu za odpowiednio czworo i pięcioro dzieci. Natomiast trzej nasi bracia oddali życie Bogu w życiu konsekrowanym.

Z radością odpowiem na wszelkie pytania lub prześlę konieczne materiały. [Jan Urmański](mailto:Jan.Urman@poczta.onet.pl) (dane kontaktowe powyżej)

Wiadomości zagraniczne

REDEMPTRYŚCI ROZPOCZĘLI KAPITUŁĘ W TAILANDII

W Pattaya w Tajlandii rozpoczęła się 31 października 2016 r. XXV Kapituła Generalna Zgromadzenia Redemptorystów. Udział w niej bierze 101 delegatów z 82 krajów – redemptorystów i świeckich współpracowników. Będą obradować i rozeznawać na modlitwie, gdzie Bóg wzywa dziś Zgromadzenie. Zebranie potrwa do 25 listopada.

Mszą św. poranną pod przewodnictwem Przełożonego Generalnego o. Michaela Brehla CSsR rozpoczęło się to najważniejsze dla każdego instytutu zakonnego zebranie, gdzie, jak wierzymy w obecności Ducha Świętego, rozeznaje się, jak wypełniać cel wspólnoty w zmieniających się czasach. Następnie Kapitułarze przeszli do sali obrad, która została uroczystie pobłogosławiona.

Pierwsze sesje Kapituły poświęcone zostały sprawom organizacyjnym. W następnych dniach spodziewane są sprawozdania Przełożonego Generalnego, poszczególnych sekretariatów i kontynentalnych konferencji oraz wybory nowego Przełożonego Generalnego i jego Radnych. Zajmą się oni wprowadzeniem w życie oraz nadzorem nad decyzjami i kierunkami pracy wyznaczonymi przez Kapitułę. W niedzielę, 30 października odbyło się przywitanie gości przez Prowincję Bangkok. W ośrodku, gdzie odbywa się Kapituła, umieszczona jest szkoła oraz duże centrum opieki dla osób niepełnosprawnych – prowadzone przez miejscowych redemptorystów. Wystąpiła więc młodzież ze szkoły, chór złożony z osób niewidomych, zaprezentowano taniec osób na wózkach inwalidzkich oraz zaśpiewał chór z Filipin.

Kapituła Generalna odbywa się po raz pierwszy w Azji – jest to znak przesuwania się powoli środka ciężkości Zgromadzenia z krajów cywilizacji zachodniej do Kościołów innych krajów. Do tej pory odbywały się one we Włoszech, głównie w Rzymie oraz w Itaici w Brazylii w 1991 r. i West End w USA w 1997 r.

Prowincję Warszawską reprezentują: Prowincjał o. Janusz Sok CSsR oraz dwaj Delegaci: o. Andrzej Wodka CSsR, Prezes Akademii Alfonsjańskiej i o. Piotr Chyła CSsR, Dyrektor Centrum Duchowości Redemptorystowskiej (obaj z Rzymu). W Kapitułę biorą udział także inni polscy redemptoryści: o. Zenon Gieniec CSsR (Przełożony Regii Św. Gerarda – Rosja i Kazachstan) i o. Henryk Kaczocha CSsR (Przełożony Wiceprowincji Resistencia w Argentynie). o. Mariusz Mazurkiewicz CSsR,

KORONACJA W WIEDNIU

W niedzielę 30.10.16. W Polskim Kościele św. Krzyża w Wiedniu na Rennwegu o godz. 10.30 miała miejsce długo wyczekiwana uroczystość Koronacji Obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej wotami jubileuszowymi z okazji 1050-lecia Chrztu Polski.

Dokonał jej Arcybiskup Wiednia Kardynał Christoph Schönborn w towarzystwie ks. bpa Wiesława Lechowicza – delegata KEP ds. Emigracji Polskiej. Spełniło się zatem pragnienie tak wielu osób, których marzeniem było godne uczczenie Matki Bożej i danie wyrazu wdzięczności za wszelkie do-brodziejstwa i łaski jakie otrzymywali i otrzymują wierni Polskiego Kościoła na przestrzeni tak wielu lat istnienia tej polskiej świątyni w Wiedniu. Korony Jubileuszowe są darem Czcieli Marii skupionych przy kościele, jak i wielu innych osób, które ofiarowały precjoza zarówno na berło dla Matki Bożej, jak i na kunsztowne korony.

Korony wykonał znakomity artysta z Nowego Targu – pan Marek Szala
Za: www.zmartwychwstancy.pl

MUNYONYO

OTWARCIE FRANCISZKAŃSKIEJ PARAFII

23 października 2016 roku zapisze się w historii misji franciszkańskiej w Ugandzie jako jedno z ważniejszych wydarzeń. W tym dniu Franciszkanie krakowskiej prowincji otrzymali od miejscowego biskupa Cypriana Kizito symboliczne klucze do nowej parafii. Munyonyo to miejska parafia, jedna z dzielnic stolicy Ugandy, Kampali. Franciszkanie opiekują się tym sanktuarium od 3 lat.

W listopadzie zeszłego roku papież Franciszek w czasie swojej pielgrzymki do Ugandy swoje kroki skierował również do Sanktuarium Męczenników Ugandyjskich

w Munyonyo. Na terenie sanktuarium ciągle trwa budowa kościoła oraz klasztoru z domem formacyjnym. Konsekracja nowego kościoła jest planowana dokładnie za rok o tej samej porze.

Arcybiskup Kampali wyznaczył na proboszcza nowo otwartej parafii o. Wojciecha Ulmana, franciszkanina, który równocześnie jest rektorem wspomnianego sanktuarium. Ojciec Wojciech, na ręce abpa Kizito, w obecności wszystkich zebranych złożył wyznanie wiary oraz przysięgę wierności Kościołowi i wszystkim obowiązkom wynikającym z prawa kanonicznego.

W czasie Mszy św. nowo przybyły misjonarz o. Stanisław Strojcecki otrzymał od pasterza archidiecezji plemienne imię Nsubuga. Należy do klanu Mamby, ryby, która pływa w Jeziorze Wiktorii.

Na uroczystości nie zabrakło o. Mariana Kajubi Gołębia, prowincjała krakowskich franciszkanów, który w tym roku opuścił Ugandę, gdyż został wybrany wyższym przyłożonym w Polsce. W Ugandzie towarzyszył mu o. Michał Staszak, który w Warszawie w Centrum Formacji Misyjnej przygotowuje się do posługi w Ugandzie. Biskup o nim też nie zapomniał i nadał mu imię Ngongwe. To imię jednego z męczenników ugandyjskich św. Pontiano Ngongwe. Należy do klanu Nyonyi Nyan-

ge. To nazwa białego ptaszka, który zdo-
bywa pożywienie siedząc na hipopotama-
mie zjadając muchy i insekty.

Uroczystość trwała aż do zmroku. Czas się nie dłużył ze względu na występy różnych zespołów muzycznych i grup

tanecznych z tańcami plemiennymi. Dla każdego trzeba było przygotować posiłek w porze obiadowej. Gdyby posiłku nie było, uczestnicy spotkania byłiby zawiedzeni. Stare ugandyjskie przysłowie mówi, że jeżeli gość z twojego domu wychodzi głodny, to już nigdy tu nie wróci. Organizując różne uroczystości, również parafialne, trzeba ten aspekt tradycji brać na serio pod uwagę.

Franciszkanie z Ugandy wszystkich pozdrawiają i dziękują za wsparcie modlitewne i materialne naszych misji. o. Adam Klag OFMConv., Uganda

Za: www.franciszkanie.pl

KONSEKRACJA KOŚCIOŁA KAPUCYNÓW W KIJOWIE

Pierwsi Bracia Mniejsi Kapucyni przybyli do Kijowa w 1993 roku z misją stworzenia parafii i budowy klasztoru. Stawianie budynku tymczasowej kaplicy i mieszkania dla braci rozpoczęto w 1996 roku, natomiast budowę kościoła zainicjowano w 1999 roku.

Po 23 latach od przybycia braci do Kijowa, 15 października, przeżyaliśmy uroczystość konsekracji naszej kijowskiej świątyni. Mszy św. przewodniczył ordynariusz Diecezji Charkowsko-

Zaporoskiej, ks. bp Stanisław Szyrokoradiuk. Liturgię upiększył swoim śpiewem chór naszej parafii z Dnipro. Po Eucharystii oraz agapie odbył się koncert zespołu Kana.

Uroczystość uświetnili swoją obecnością: br. Marek Miszczczyński – delegat ministra prowincjalnego Prowincji Krakowskiej oraz radny zarządu prowincji, br. Marek Król – delegat ministra prowincjalnego Prowincji Austrii i Południowego Tyrolu, br. Alek Szenda – przełożony Kustodii Białorusi oraz br. Marek Pasiut i br. Andrzej Żylewicz z Kustodii Białorusi. Przybyli także bracia ze wspólnot Kustodii Ukrainy i Rosji oraz liczni kapłani i wierni parafii z Kijowa.

Ta wyjątkowa uroczystość jest dla nas – Braci Kustodii Ukrainy i Rosji, okazją do tego, aby oddać chwałę Bogu za jego wierność i prowadzenie. Dziękujemy również wszystkim tym, którzy wspierali nas w budowie naszego klasztoru i kościoła w Kijowie. Przede wszystkim Kurii Generalnej Zakonu Kapucynów za błogosławieństwo oraz pomoc finansową, bez których nie byłibyśmy dziś obecni w stolicy Ukrainy. Dziękujemy również prowincjałom i zarządom naszej Krakowskiej Prowincji oraz wszystkim braciom, którzy wspierali nas przez te lata. Składamy wyrazy wdzięczności wszystkim naszym Darczyńcom, a przede wszystkim organizacjom Kirche In Not oraz Renovabis.

Modlimy się z dziękczynieniem za wszystkich naszych Dobrodziejów. *Bracia Mniejsi Kapucyni z Kijowa* Za: www.kapucyni.pl

DRAMATYCZNE SKUTKI TRZĘSIENIA ZIEMI WE WŁOSZECH

Poranne trzęsienie ziemi w niedzielę 30 października rzuciło Włochów na kolana. Potężny wstrząs był odczuwalny i to niekiedy bardzo silnie na niemal całym Półwyspie Apenińskim aż do Wenecji. Było to bowiem najsilniejsze trzęsienie ziemi we Włoszech od 1980 r. Sejsmolodzy nie wykluczają kolejnych, równie silnych wstrząsów.

Porażająca jest również symboliczna wymowa tego kataklizmu. Epicentrum znajdowało się opodal Nursji, a zatem

rodzinnego miasta św. Benedykta, współpatrona i współzałożyciela chrześcijańskiej Europy. Z bazyliki wzniesionej nad jego domem pozostała tylko fasada.

Z Nursji pochodzi jeden z naszych redakcyjnych kolegów Paolo Millefiorini. Ze łzami w oczach opowiada o tym, co stało się z tym miastem.

„Sytuacja jest krytyczna, zostaliśmy ugodzeni w serce... Nie ma już bazyliki św. Benedykta, wzniesionej nad pozostało-

ściami z domu, w którym urodzili się Benedykt i Scholastyka. W konkatedrze Matki Bożej zawalił się dach. Nie ma dostępu do historycznego centrum miasta. Wszyscy ludzie są na ulicach i placach. Wszyscy się boją. Obrona cywilna nie wyklucza ewakuacji całego miasta. Jak powiedziałem, jest to cios w serce, jesteśmy załamani na duchu” – powiedział Radiu Watykańskiemu Paolo Millefiorini.

Świadkowie trzęsienia ziemi często wspominają o budującej postawie tam-

tejszych benedyktynów, którzy są wśród mieszkańców Nursji, modlą się z nimi i udzielają sakramentów. Benedyktyni powrócili do miasta swego założyciela w 2000 r. Jest to wspólnota założona przez trzech Amerykanów i licząca obecnie 17 członków, stosunkowo młodych, bo średnia wieku to zaledwie 36 lat.

Za: Radio watykańskie

BENEDYKTYNIE NIE OPUSZCZĄ NURSJI

Włochy wciąż jeszcze żyją potężnym trzęsieniem ziemi, które w niedzielę nawiedziło centralne regiony tego kraju. Symbolem kataklizmu stała się Nursja, położona opodal epicentrum, a konkretniej ruiny tamtejszej bazyliki św. Benedykta, wzniesionej nad rodzinnym domem patrona Europy. Świątynia ta należy do klasztornej kompleksu międzynarodowej wspólnoty benedyktynów, założonej tam w 2000 r. przez trzech mnichów amerykańskich. Choć ich klasztor legł w gruzach, nie myślą oni o powrocie do swych krajów czy zmianie lokalizacji. Wręcz przeciwnie, na gruzach chcą wybudować klasztor jeszcze większy, otwierając się na nowe powołania.

Benedyktyni z Nursji od razu włączyli się w pomoc poszkodowanym. Pokrzepiali ich słowem, modlitwą i sakramentami. W

wielu relacjach telewizyjnych ze zburzonego miasta można było zobaczyć mnichów modlących się na kolanach przed ruinami bazyliki. Wicepreztor wspólnoty o. Benedetto Nivakoff wyjaśnił nam znaczenie tego gestu.

„Obraz klęczącego to obraz człowieka, który czyni pokutę, wyraża skruchę, uświadamia sobie własne błędy. To bardzo ważne, aby kiedy spotyka nas jakaś tragedia, zrobić rachunek sumienia i zobaczyć, czy gdzieś nie zbłądziłem i w czym mogę zmienić swoje życie. Bo Bóg ocalił mi życie. Dlaczego? Co muszę zmienić? My benedyktyni mamy tu dwa klasztory. Jeden w miejscu, gdzie urodził się św. Benedykt, a drugi w górach, przeznaczony bardziej na modlitwę. Liczymy na to, że z pomocą wiernych uda się nam odbudować oba te klasztory. Tu w Nursji ludzie są nam bardzo życzliwi, bo bez

żadnych naszych zasług traktują nas jako ambasadorów ich patrona św. Benedykta. We wszystkim nam pomagają i proszą nas o modlitwę. Wiedzą, że przedwczoraj rano w czasie trzęsienia ziemi modliliśmy się za nich. I są świadomi, że dzięki Bogu nie było żadnej ofiary śmiertelnej”.

Za: Radio watykańskie

KARMEŁITANKI Z TOLENTINO STRACIŁY DACH NAD GŁOWĄ

Trzy wspólnoty karmelitanek bosych – w miejscowościach Fano, Pescara i Tolentino – ucierpiały podczas ostatniego trzęsienia ziemi, które nawiedziło centralne Włochy.

Klasztory w Fano i Pescara, dzięki Bogu, nie odniosły większej szkody w zakresie struktury budowlanej. Inaczej sprawa się przedstawia z budynkiem klasztoru w Tolentino. Ucierpiał on na tyle, że mieszkająca w nim wspólnota była zmuszona do jego opuszczenia. W oczekiwaniu na opinię ekspertów, która pozwoli zadecydować w kwestii przyszłości zniszczonego obiektu, cała wspólnota siostr – w geście ewangelicznej i terezańskiejsolidarności – została przyjęta pod dach klasztoru w Fano.

Za: www.karmel.pl

SYMPOZJUM O ROLI KOBIETY W KOŚCIELE

Kongregacja Nauki Wiary zorganizowała w Rzymie symposium na temat „Roli kobiety w Kościele”, które odbyło się w dniach 26-28 września br. w Międzynarodowym Centrum Animacji Misyjnej. W spotkaniu – jak poinformowało biuro prasowe Stolicy Apostolskiej – wzięło udział ok. 50 kobiet teologów, wśród których znalazła się karmelitanka bosa Cristiana Dobner. Poza tym udział wzięły historyczki, kanonistki – zakonnice i świeckie – pochodzące z

pięciu kontynentów, a także różni konsultorzy i przedstawiciele Kongregacji.

Symposium zostało zorganizowane przez komisję międzynarodową, w której znalazły się: Mary Melone, Lucetta Scaraffia, Ana Cristina Villa Betancourt i José Granados. Odpowiedzialnym za otwieranie poszczególnych sesji był kard. Gerhard Müller, a na zakończenie abp Luis Ladaria, sekretarz Kongregacji, zapowiedział, że jest przewidziana publikacja materiałów z symposium, aby wszystkim udostępnić rezultat codziennych debat.

Za: www.karmel.pl

O. BOGUSŁAW STECZEK SJ PROWINCJAŁEM JEZUITÓW W ROSJI

7 listopada, O. Generał Towarzystwa Jezusowego Arturo Sosa SJ ogłosił nominację o. Bogusława Steczka SJ na Prowincjała Niezależnego Regionu Rosyjskiego.

Ojciec Steczek urodził się 5 czerwca 1945 w Czechowicach-Dziedzicach. Do zakonu jezuitów wstąpił w 1963 roku. W latach 1966-1969 studiował na Wydziale Filozoficznym Towarzystwa Jezusowego w Krakowie. Następnie w warszawskim

Bobolanum oraz na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie studiował teologię.

Święcenia kapłańskie przyjął w roku 1972 w Rzymie z rąk arcybiskupa Paula Marcina-

kusa. Doktorat z teologii duchowości obronił również w Rzymie w 1978 roku.

Po powrocie do kraju pracował jako rekołmeksjonista, był rektorem domu zakonnego w Czechowicach i konsultorem prowincji. Uczestniczył w XXXIV Kongregacji Generalnej Towarzystwa Jezusowego. Od 1 stycznia 1984 do 22 kwietnia 1990 był prowincjałem Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego. W roku 1990 rozpoczął pracę w kurii rzymskiej jezuitów gdzie pełnił funkcje asystenta ds. Europy Wschodniej, radnego generalnego i superiora Kurii Generalnej.

Za: www.jezuici.pl

HISTORIA JEZUITÓW W ROSJI

Pierwszym jezuitą, który przybył do Rosji, był Włoch Antonio Possevino. Jako legat papieski doprowadził on do zawarcia rozejmu w Jamie Zapolskim (1582 r.) między Stefanem Batorym a Rosją. Następnie o. Possevino przybył do Moskwy, by rozmawiać z carem Iwanem Groźnym o unii między Kościołem prawosławnym a Rzymem. Misja ta zakończyła się całkowitym niepowodzeniem, ale o. Possevino napisał wtedy *Moscovię*, najlepsze w owych czasach dzieło o Rusi Moskiewskiej.

Polscy jezuita jako kapelani wojskowi towarzyszyli magnatom oraz królowi Władysławowi IV w wyprawach na Moskwę na przełomie XVI i XVII wieku. O. Kasper Sawicki SJ, kapelan Maryny Mniszchówny (żony Dymitra Samozwańca podającego się za cudownie ocalałego carewicza Dymitra, syna Iwana Groźnego), był szczególnie zaangażowany w próby przywrócenia jedności między Rzymem a Moskwą. Działalność tych jezuitów nie przyniosła jednak żadnych rezultatów, a ponieważ była bardzo mocno związana z polską polityką dążącą do podporządkowania Rosji Polsce, dlatego też przez samych Rosjan zawsze była oceniana negatywnie.

Jezuici wydatnie przyczynili się natomiast do zawarcia w 1596 roku unii brzeskiej, dzięki której duża część wiernych prawosławnych na Ukrainie i Białorusi powróciła do jedności z papieżem. Paradoksalnie unia brzeska stała się impulsem do reformy Kościoła prawosławnego, szczególnie na terenie Ukrainy. Dzięki swoim kilkudziesięciu szkołom istniejącym na Kresach Wschodnich Rzeczypospolitej jezuita mieli wielki wpływ na rozwój kultury i wiary na terenie dzisiejszej Ukrainy, Białorusi, Łotwy, Litwy, a także Rosji.

Na przełomie XVII i XVIII wieku, w okresie reform Piotra I, jezuita czescy założyli w Moskwie placówkę misyjną, a później – w Petersburgu – jedną z pierwszych szkół średnich w Rosji, która cieszyła się wielką popularnością wśród rosyjskiej arystokracji. Na placówkach tych pracowali również polscy jezuita.

Jezuici wielokrotnie próbowali przez Syberię dotrzeć do swoich misji w Chinach. Jednak z powodu sprzeciwu ze strony rosyjskich władz udało się to tylko raz, w 1721 roku, włoskiemu jezuita Nicolowi Gianprijamowi.

Po kasacie zakonu

W 1773 roku, kiedy doszło do kasaty Towarzystwa Jezusowego, w wyniku pierwszego rozbioru Polski część polskich jezuitów, pracujących na terenie dzisiejszej Białorusi, znalazła się pod panowaniem Katarzyny Wielkiej, która zażądała, aby kontynuowali oni swoją pracę w Rosji, szczególnie w dziedzinie edukacji. Kolegia w Połocku, Dyneburgu, Witebsku, Orszy i Mohylewie odegrały wielką rolę w rozwoju systemu oświaty w Rosji carskiej. Później jezuita „białoruscy” założyli też szkołę i internat w Petersburgu, gdzie studiowała młodzież z najsławniejszych rodów arystokratycznych Rosji. Car Aleksander I oddał jezuitom stojący w centrum Petersburga kościół św. Katarzyny. Przed wydaleniem jezuitów z Rosji w 1820 roku zdążyli oni jeszcze założyć pierwsze katolickie parafie na Syberii w Tomsku i Irkucku, wiele parafii i szkół nad Wołgą wśród niemieckich osadników oraz misję w Mazdoku na Kaukazie.

Działalność po wznowieniu zakonu

Mimo kasaty jezuita kontynuowali swoją działalność w Rosji. Dzięki temu Towarzystwo Jezusowe mogło tak szybko się odrodzić po jego powtórny zatwierdzeniu przez papieża w 1814 roku. W Imperium Rosyjskim już w 1801 roku papież oficjalnie wznowił zakon. Na początku po kasacie w Rosji pracowali tylko polscy jezuita, później zaczęli tu przyjeżdżać jezuita z całego świata. W Petersburgu miał swoją siedzibę wikariusz generalny zakonu o. Gabriel Gruber SJ, z pochodzenia Słoweniec, a później o. Tadeusz Brzozowski SJ, pierwszy Generał Zakonu po kasacie sprawujący tę funkcję w latach 1805-1820. Pierwsi jezuita, którzy wrócili do Polski w 1820 roku, wywodzili się właśnie spośród jezuitów białoruskich i osiedlili się między innymi w Starej Wsi.

W XIX i na początku XX wieku kilku znanych Rosjan zostało jezuitami, w tym książe Iwan Gagarin. Po konwersji na katolicyzm przez władze carskie byli traktowani jako zdrajcy i musieli z Rosji uciekać. Położyli oni podwaliny pod przyszły dialog ekumeniczny z wiernymi prawosławnymi.

W latach 1877-1905 kilkunastu polskich jezuitów z Galicji za zgodą papieża potajemnie jeździło na Podlasie w zaborze rosyjskim i tam otaczało opieką duszpasterską prześladowanych grekokatolików. W Warszawie założyli sklep, który był przykrywką dla ich działalności konspiracyjnej. Kilku z nich zostało jednak uwięzionych przez carską policję.

Czasy po rewolucji październikowej i sowieckie represje

Po rewolucji październikowej amerykański jezuita o. Edmund Welsh z ramienia Watykanu organizował pomoc dla głodującej Rosji. To właśnie on wywiózł ze Związku Radzieckiego do Rzymu, jadąc przez Odessę i Istantu, relikwie św. Andrzeja Boboli. Rektor Instytutu Wschodniego w Rzymie, francuski jezuita, bp Michael d'Herbigny po 1925 roku kilkakrotnie jeździł do Rosji, gdzie w konspiracji wyświęcił kilku biskupów. Niestety, o. d'Herbigny nie miał świadomości, że cały czas jest inwigilowany przez NKWD, i wszyscy nowo wyświęceni przez niego biskupi zostali aresztowani.

W czasach pontyfikatu Piusa XI jezuita założyli w Rzymie Kolegium Russicum, które przygotowywało duchowieństwo do pracy w bolszewickiej Rosji. W tym czasie w Albertynie na polskich Kresach zaczęła działać Misja Wschodnia, która także przygotowywała jezuitów do pracy w Rosji Radzieckiej.

Podczas drugiej wojny światowej i w czasach stalinowskich wielu jezuitów zostało skazanych na radzieckie łagry. Siedemnastu z nich zginęło na terytorium ZSRR. Jednym z nich był o. Edward Profitlich SJ, Niemiec, który część formacji zakonnej odbył w Polsce. Od 1931 roku był administratorem apostolskim Estonii, a od 1936 arcybiskupem. W 1941 roku został aresztowany i wywieziony do więzienia w mieście Kirów (Wiatka) w Rosji. Tam skazano go na śmierć przez rozstrzelanie. 22 lutego 1942 roku zmarł w kirowskim więzieniu, zanim wykonano wyrok. O. Walter Cizek, amerykański jezuita polskiego pochodzenia, członek Misji Wschodniej, w 1940 roku dobrowolnie wyjechał na Ural. Szybko został aresztowany jako szpieg i uwięziony w moskiewskim więzieniu na Łubiance. Dziesięć lat spędził w łagrze w Norylsku na północy Syberii. W 1963 roku wymieniono go na radzieckiego szpiega i dzięki temu wrócił do Stanów Zjednoczonych. Swoje więzienne przeżycia opisał w książce *Z Bogiem w Rosji*. Obecnie toczy się jego proces beatyfikacyjny. O. Wiktor Nowikow SJ, który 15 lat spędził w łagrach, jako ostatni jezuita z Misji Wschodniej, w 1979 roku zmarł w Belebej na Uralu, gdzie był wykładowcą łaciny w Akademii Medycznej.

Jezuici z prowincji litewskiej po nastaniu sowieckiej okupacji przeszli do podziemia, podejmując jednocześnie wyprawy misyjne na Syberię i do radzieckiej Azji Centralnej, by otoczyć tam duszpasterską opieką zesłańców. W latach 70. ubiegłego wieku o. Albinus Dubauskas SJ z Litwy założył parafię w Karagandzie w Kazachstanie. Ojciec Albinus założył też podziemny nowicjat, do którego wstąpiło wielu młodych ludzi, by później kontynuować naukę w seminarium w Rydze. Pod koniec komunizmu jezuici mieli już parafie w Kazachstanie, Kirgizji, Tadżykistanie i Rosji – w Pawłodarze, Astanie, Aktiubińsku, Biszkeku, Duszanbe i Marksie.

Po upadku ZSRR

Po upadku ZSRR jezuici zostali oficjalnie zarejestrowani i rozpoczęli pracę przy odrodzeniu Kościoła katolickiego w byłych republikach radzieckich. Pierwszym przełożonym został o. Stanisław Opiela SJ. Obecnie kilkudziesięciu jezuitów z kilkunastu różnych krajów, w tym wielu Polaków, pracuje w Rosji, na Białorusi, Litwie, Łotwie, Ukrainie, w Armenii, Kazachstanie i Kirgistanie. Jezuici prowadzą seminarium w Nowosybirsku, Instytut Teologiczny w Moskwie, szkołę w Tomsku, domy rekolekcyjne na Ukrainie, w Rosji i Kirgistanie, a także placówki misyjne wśród muzułmanów w Kirgistanie. Pojedynczy jezuici pracują na Białorusi i w Armenii. Na Wschodzie jest dwóch biskupów jezuitów: o. Józef Werth SJ w Nowosybirsku i o. Janez Mihelčič w Biszkeku – pierwszy z nich wstąpił do podziemnego nowicjatu w czasach ZSRR. Wielu młodych rosyjskich jezuitów zakończyło nowicjat lub studiowało filozofię w Polsce.
Za: www.jezuici.pl

Witryna tygodnia

LEKSYKON DUCHOWOŚCI FRANCISZKAŃSKIEJ – II WYDANIE

29 listopada 2016 r., w święto Wszystkich Świętych Franciszkańskich, we Franciszkańskim Centrum dla Europy Wschodniej i Azji Północnej przy ul. Modzelewskiego 98A w Warszawie, odbędzie się prezentacja nowego i rozszerzonego wydania „Leksykonu duchowości franciszkańskiej”. Zapraszamy!

We wstępie do „Leksykonu” możemy przeczytać: *Nowe wydanie zostaje oddane Czytelnikom po dziesięciu latach od jego pierwszej publikacji w 2006 roku. W tym okresie badania i studia franciszkańskie znacznie się rozwinęły i otworzyły nowe horyzonty poznania i rozumienia świętego Franciszka z Asyżu oraz jego dziedzictwa. Najnowszym dowodem na to jest, odkryta i opublikowana w 2015 roku przez francuskiego badacza Jacques’a Dalaruna, biografia Świętego autorstwa Tomasza z Celano, Vita beati patris nostri Francisci, powstała pomiędzy 1232 a 1239 rokiem. Jest to wydarzenie epokowe w historii hagiografii franciszkańskiej, a co za tym idzie – w studiach nad życiem i przesłaniem Serafickiego Ojca.*

[...] Zespół Redakcyjny (o. Emil Kumka OFMConv, o. Wacław Marian Michalczyk OFM, o. Zenon Styś OFM, o. Kazimierz Sy-

nowczyk OFMCap) oddaje w ręce Czytelników drugie wydanie poszerzone o 20 nowych haseł (adoracja, antropologia, bycie mniejszym, duchowość franciszkańska, habit, hagiografia franciszkańska, idiota, kara, kwestie społeczne według św. Franciszka, medytacja, nowość, Reguła św. Klary, Reguła Trzeciego Zakonu Regularnego, serafickość, serce, wada, wierność, zaślubienie, zgorszenie, zwierciadło), napisanych przez polskich Autorów. Ponadto 3 hasła (ekumenizm, ekologia, Franciszkański Zakon Świeckich), zostały uaktualnione i uzupełnione o odniesienie do nowych dokumentów, np. do encykliki papieża Franciszka Laudato si. Pozostałe hasła, ponownie przejrane i poddane poprawkom edytorским, zaczerpnięto z pierwszego wydania.

Szczegóły dotyczące prezentacji nowego wydania „Leksykonu duchowości franciszkańskiej” na plakacie.

Wspólne inicjatywy ekonomiczne

KONFERENCJA WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH ZAKONÓW MĘSKICH - FORUM WSPÓŁPRACY MIĘDZYKONNEJ PO DOBREJ KAWIE, CZAS NA SMACZNE ŚNIADANIE!

FARUTEX – ARTYKUŁY SPOŻYWCZE

Umowa o współpracy z tym wiodącym dystrybutorem żywności w Polsce została podpisana w 2012 r. Na terenie Polski Farutex posiada 18 oddziałów. Od marca 2014 r. współpraca odbywa się poprzez e-sklep. Oferta jest obszerna, aktualna i atrakcyjna cenowo, produkty są sprawdzone, o najwyższej jakości. Z tej formy zaopatrzenia korzysta już regularnie część domów zakonnych. Zakupów można dokonywać po wcześniejszej rejestracji podmiotu kościelnego – dla nas wynegocjowane są specjalne upusty, które system sprzedaży uwzględnia naliczając odpowiednie rabaty podmiotom zarejestrowanym.

Główna zasada firmy:

„nasz sukces zależy od satysfakcji naszych Klientów, dlatego szczególnie dbamy o jak najlepsze relacje z Klientami i o ich zadowolenie. Dokonujemy szerokiej selekcji produktów z ofert bardzo wielu dostawców, (...) oferujemy produkty, mające najszerokie zastosowanie w gastronomii, produkty niosące dla Klienta możliwie największą wartość dodaną. W dystrybucji artykułów spożywczych dla gastronomii opieramy się wyłącznie na własnym transporcie oraz zapleczu magazynowym. Pozwala nam to na zagwarantowanie naszym Klientom obsługi na najwyższym poziomie”.

E-SKLEP FARUTEX-u to:

- kilka tysięcy produktów,
- niskie ceny aktualizowane każdego dnia
- wizualizacja produktów;
- opisy/przybliżenie produktów
- możliwość zadawania pytań i zgłoszenia potrzeb
- dostawa bez dodatkowych kosztów
- promocje okresowe
- jakość produktów sprawdzona i akceptowana na profesjonalnym rynku gastronomicznym
- w wielu przypadkach nie trzeba kupować opakowań zbiorczych (oprócz produktów niemietkowanych pojedynczo); itd.?

Rejestracja podmiotu kościelnego wymaga przesłania danych na adres: mdec@farutex.pl

Wymagane dane	Dane do faktury	Miejsce dostarczenia towaru
Pełna nazwa podmiotu		
Dokładny adres		
NIP		
Osoba do kontaktu		
Mail		
Telefon		

Po rejestracji zainteresowani otrzymają login i hasło do e-sklepu Farutex-u

Po rejestracji nie ma obowiązku dokonywania zakupów, nie ponosi się za to żadnych konsekwencji finansowych ani prawnych – daje jedynie możliwość dokonywania tańszych zakupów.

Osoba odpowiedzialna za program: Marcin Dec, mdec@farutex.pl, tel.: +48669260039

Więcej o firmie: <http://www.farutex.pl/pl/firma>

Przykładowe ceny brutto dla domów zakonnych (z 7.11.2016 r.):

- Woda Nałęczów Zdrój gazowany 1500 ml x 6 szt. = 5,69 zł
- Bułeczka pszenno-żytnia (35 g x 60 szt.) = 29,34 zł
- Mleko Łowicz UHT 3,2% 1000 ml = 2,13 zł
- Camembert naturalny 120 g = 4,36 zł
- Lody, kuweta – czekolada 5000 ml – ALGIDA = 42,84 zł

Odeszli do Pana

ŚP. KS. ANTONI GABREL (1935-2016) SDB

Dnia 2 listopada 2016 r. – w 81 roku życia, 63 ślubów zakonnych i 54 kapłaństwa – odszedł do Pana salezjanin ks. Antoni Gabrel, współbrat z Inspektorii pw. św. Stanisława Kostki w Warszawie.”

Curriculum vitae:

ur. 10.05.1935 - Skindzierzu
1952-1953 - Nowicjat: Czerwińsk nad Wisłą
02.08.1953 - Pierwsze śluby zakonne: Czerwińsk nad Wisłą
1953-1955 - Studia filozoficzne: Woźniaków
1955-1958 - Asystencja: Łódź, ul. Wodna
1958-1962 - Studia teologiczne: Łąd nad Wartą
03.06.1962 - Święcenia kapłańskie: Łąd nad Wartą
1962-1965 - Lublin: student socjologii KUL
1965-1979 - Łódź, ul. Kopcińskiego: duszpasterz akademicki, od 1972 dyrektor wspólnoty i proboszcz
1979-1980 - Suwałki: wikariusz w parafii pw. św. Aleksandra

1980-1989 - praca misyjna w Hondurasie
1989-1991 - Łódź, ul. Kopcińskiego: współpracownik w duszpasterstwie
1991-1995 - Łódź, ul. Wodna: dyrektor wspólnoty i liceum
1995-1998 - Poddębice: dyrektor wspólnoty i szkoły policealnej
1998-1999 - Warszawa SOM: animacja misyjna
1999-2000 - Zgierz: duszpasterz
2000-2011 - Suwałki: ekonom wspólnoty i współpracownik w duszpasterstwie
2011-2013 - Warszawa - Bazylika: redaktor „Pro Memoria”
2013-2015 - Żyrardów: współpracownik w duszpasterstwie
2015-2016 - Łódź, ul. Wodna: emeryt

Uroczystości pogrzebowe odbyły się w Łodzi w sobotę, 5 listopada br. w kościele przy ul. Wodnej. Polecamy śp. ks. Antoniego Gabriela Miłosierdziu Bożemu

Za: www.salezjanie.pl

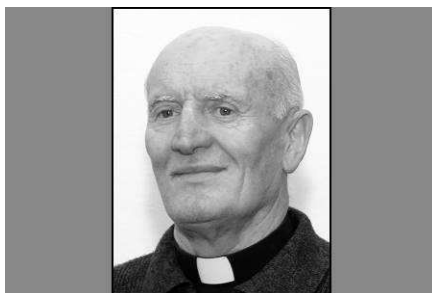
ŚP. KS. MARIAN ŁĄCKI (1938-2016) MS

Z wiarą w życie wieczne informujemy, że w poniedziałek 7 listopada po długiej chorobie odszedł do Pana ks. Marian Łącki MS.

Nasz zmarły współbrat urodził się 25 października 1938 r. w Samoklęskach. W 1956 r. ukończył Liceum Ogólnokształcące w Nowym Żmigrodzie i uzyskał świadectwo dojrzałości. Nowicjat w Zgromadzeniu Misjonarzy Matki Bożej z La Salette rozpoczął 28 września tego samego roku. Pierwszą profesję zakonną złożył 29 września 1957 r. na ręce asystenta prowincjalnego ks. Stanisława Zawiszy MS. Dokładnie cztery lata później, 29 września 1961 r. w Dębowcu ks. prowincjał Stanisław Zawisza MS przyjął jego śluby wieczyste.

W latach 1957–63 studiował filozofię i teologię w WSD Archidiecezji Krakowskiej, uzyskując tytuł magistra. Święcenia kapłańskie udzielił mu 9 marca 1963 r. w Krakowie abp Karol Wojtyła. Przez pierw-

sze lata kapłaństwa był wikariuszem i katechetą w parafiach saletyńskich na Ziemiach Odzyskanych: dwa lata w Prabutach, dwa lata w Trzciance i rok w Resku. W latach 1967–71 posługiwał w Rzeszowie, również jako wikariusz i katecheta.

Te same funkcje pełnił przez rok w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Krakowie-Łagiewnikach. Na dwa lata powrócił do Reska, a potem na pięć do Rzeszowa, gdzie ponownie był wikari-

szem i katechetą. W latach 1979–82 pełnił funkcję superiora oraz rektora seminarium saletyńców w Krakowie przy ul. Wiślanej. Przez następny rok posługiwał w Trzciance. W latach 1983–88 był wikariuszem i katechetą w Kobylance. W 1988 r. został mianowany superiorem i kustoszem sanktuarium w Dębowcu. Od 1991 r. posługiwał jako rekolekcjonista i misjonarz ludowy, najpierw jako członek wspólnoty zakonnej w Zwiężycy, a od 2002 r. w Dębowcu.

Ks. Marian Łącki zmarł 7 listopada 2016 r., w wieku 78 lat, w 60 roku profesji zakonnej i w 54 roku kapłaństwa. Prosimy o modlitwę w jego intencji.

Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie, a światłość wiekuista niechaj mu świeci. Niech odpoczywa w pokoju wiecznym. Amen. **Ks. Grzegorz Zembroń MS**